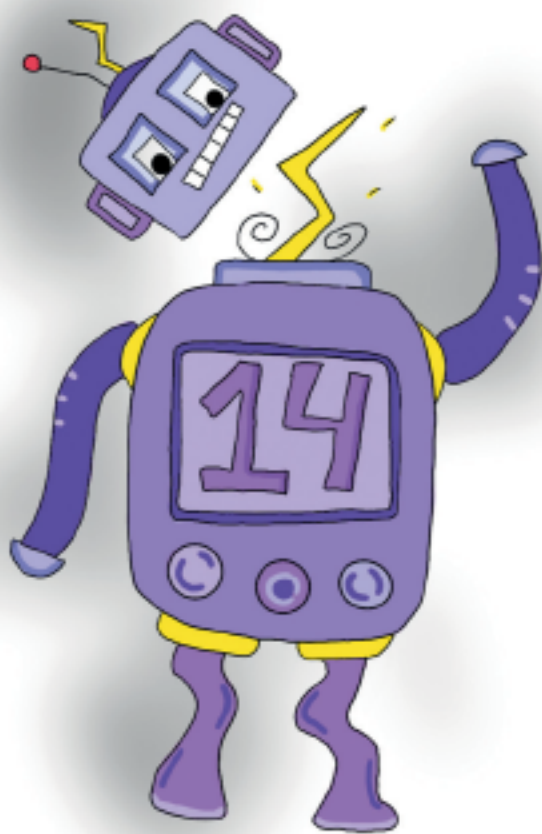

Een oud speelhuis

Als ze om zich heen kijken, zien ze de muren van een groot speelhuis. Je kan zien dat de muren ooit mooie, felle kleuren hadden. Nu zijn ze een beetje stoffig geworden. Op sommige plekken zie je zelfs dat de verf langzaam afbladdert. De schilderijen aan de muur hangen scheef. Speelgoed ligt verspreid over de vloer. In het midden staat een grote houten klimtoren, die elk moment lijkt in te storten. Er staan grote verkleedkisten met oude en versleten kostuums. Sommige zitten vol met scheuren en vlekken.

Een slimme clown

“Help!” roept Senn.

Hij wijst naar zijn hand. Met grote ogen kijken Tess en Coen naar de hand van Senn. Langzaam maar zeker kleurt zijn hele hand groen. Ook zijn arm wordt groen en zelfs zijn gezicht begint na een tijdje te verkleuren. Senn blijft maar schreeuwen om hulp. Hij voelt zich geen echte ridder meer, door die gekke groene kleur. Als hij nu de wolf tegenkomt, dan zal de wolf hem op deze manier gewoon uitlachen, denkt hij.

Zowel Tess als Coen weten niet wat ze moeten doen. Senn wordt groener en groener. Tot dat Coen na een poosje roept: “Het moet de bloemen zijn, Senn!” Herinner je je nog de tekening op de buitenmuur van het speelhuis? De tekening leek exact op de bloem die je net hebt opgegeten.”

Senn is zo in paniek dat hij constant heen en weer loopt. “Hoe kom ik nou van deze kleur af?” zegt hij.

Coen trekt een andere bloem uit het bosje van Tess en duwt het in Senn zijn groene handen. “Ik ga niet nog zo’n bloem eten!” roept hij en hij gooit de bloem op de grond.

“Vertrouw me. Het zal je genezen en je zal je eigen kleur weer terugkrijgen,” zegt Coen. Senn neemt dan toch voorzichtig een hap. De bloem smaakt anders dan de vorige. Deze is een stukje zoeter.

Nawoord

Bedankt voor het lezen van mijn boek!

Mijn naam is Eline Meerdink. Ik ben nu ik dit boek schrijf achttien jaar en woon in Tilburg, waar ik ook geboren ben. Op dit moment ben ik bijna afgestudeerd als onderwijsassistent. Het is altijd al mijn droom geweest om zelf voor de klas te staan, dus ik studeer hierna nog even door. Ondertussen heb ik een bijbaan in de ouderenzorg. Ik werk in een verzorgingstehuis met dementerende ouderen, waar ik voor ze kook en activiteiten met ze onderneem.

Vanwege mijn grote passie voor kinderen en creativiteit leek het mij supertof om een eigen kinderboek te schrijven: De magische glijbaan. De broer en zus die in mijn boek de hoofdrol spelen, hebben niet zomaar hun mooie namen gekregen. Zij zijn vernoemd naar mijn nichtje Tess (zes jaar) en mijn neefje Senn (vier jaar). Zij hebben zelfs een klein rolletje in de productie van mijn boek gehad: ze hebben namelijk samen met mij een deel van de kaft ingekleurd. Hoe gaaf is dat! Daarom van beide een mooie handtekening voor jou: